

DEPENT

VERNON TOM 2 TRODON

BOOKA.

Knjiga **116**

VIRŽINI DEPENT
VERNON TRODON, TOM 2

Naslov originala

VIRGINIE DESPENTES

VERNON SUBUTEX, TOME 2

Copyright © Virginie Despentes et les Éditions
Grasset & Fasquelle, 2015.

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Kapetan Mišina 8

office@booka.in

www.booka.in

PREVOD SA FRANCUSKOG

Novak Golubović

LEKTURA

Agencija Tekstogradnja

KOREKTURA

Borka Slepčević

PRELOM

Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA

Nikola Korać

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2019.

Tiraž 1500

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

VERNON TRODON, TOM 2

VIRŽINI DEPENT

„Ring the bells that still can ring
Forget your perfect offering
There is a crack in everything
That’s how the light gets in.“

Leonard Koen, *Anthem*

Za Fabijen Mandron,
Aureli Pulen,
Rolanda i Šulca iz Parabeluma

SPISAK LIKOVA KOJI SE POJAVLJUJU U PRVOM TOMU

Vernon Trodon: Heroj knjige. Bivši prodavac ploča. Izbačen iz stana, spavao je kod starih poznanika pre nego što se našao na ulici na kraju prvog toma.

Aleksandar Blić: Poznati pevač indi-rok žanra, tekstovi na francuskom. Umro od overdoza u jednom hotelu. Vernonov drug iz mladosti koji mu je finansijski pomagao i u njegovom stanu ostavio kasetu sa autointervjuom koji je snimio jedne noći kad su se razvalili, dok je Vernon spavao. Brojni likovi su u potrazi za tim „blagom“...

Emili: Bivša basistkinja. Vernonova drugarica. Ona ga je prva primila kod sebe, ali odbila je da mu pomogne duže od jedne noći.

Gzavje Fardan: Frustrirani scenarista. Vernonov stari drug, kod koga spava jedan vikend. Na kraju prvog toma, pronalazi Vernona, koji je postao beskućnik, i dobija batine od grupe mladih fašista.

Mari-Anž Fardan: Gzavjeova supruga.

Selest: Srela je Vernona u jednom baru, on je mislio da ga muva, ali samo ga je prepoznala: otac ju je dovodio u prodavnicu kad je bila mala. Tetovirana, radi u baru „Roza Bonor“, u Bit-Šomonu.

Loran Dopale: Producent. Upozorenje: opšta opasnost...

Hijena: Bivša „privatna detektivka“, danas specijalizovana za kibernetičko linčovanje. Unajmio ju je Loran Dopale da se dočepa intervjua Aleksa Bliča.

Anais: Asistentkinja Lorana Dopalea.

Silvi: „Bivša“ Aleksandra Bliča, koja ugošćuje Vernona kod sebe neko vreme i ima kratku avanturu s njim. On odlazi od nje „pozajmvši“ nekoliko knjiga i jedan ručni sat. Ona ga traži svuda po društvenim mrežama, rešena da ga povredi.

Lidija Bazuka: Rok kritičarka, Bličov fan, hoće da napiše njegovu „biografiju“. Tako upoznaje Vernona i prima ga kod sebe na nekoliko dana.

Danijel: Bivša porno-zvezda, danas transseksualac, promenio ime, vodi prodavnicu elektronskih cigareta, jako blizak Pameli Kant.

Pamela Kant: Bivša porno-zvezda. Šampionka u onlajn-terisu.

Kiko: Broker na koksu. Primio Vernona kod sebe na nekoliko dana, zatim ga izbacio napolje.

Gael: Kikova, Marsijina, Vernonova i Hijenina drugarica. Upravo da bi ovoj poslednjoj učinila uslugu, i prima Vernona kod sebe na nekoliko dana (kod Kika, gde živi).

Marsija (prvobitno ime Leo): Predivna brazilska transseksualka, frizira zvezde, živi kod Kika.

Votka Satana (prvobitno ime Faiza): Bivša porno-zvezda. Ajšina majka. Bličova bivša ljubavnica. Danijelova i Pamela na bivša koleginica.

Selim: Faizin bivši muž. Progresivni i sekularni akademik. Sâm odgaja ćerku otkad se Faiza / Votka Satana predozirala.

Ajša: Ćerka Faize / Votke Satane i Selima. Mlada pobožna muslimanka. Selim moli svoju drugaricu Hijenu da mu pomogne da shvati ličnost svoje ćerke, što njemu ne polazi za rukom.

Patris: Vernonov stari drug, Sesilin bivši partner. Čovek sklon nasilju u porodici. Prekinuo sve veze s muzičkim svetom. Poslednji koji prima Vernona kod sebe pre nego što se ovaj nađe na ulici.

Noel: Zaposlen u „H&M-u“. Loikov drug.

Loik: Kurir, Noelov drug. Na kraju prvog toma, on je taj koji Gzavjeu Fardanu zadaje najjači udarac u glavu, zbog čega završava hospitalizovan, u komi.

Loran: Beskućnik. Daje Vernonu nekoliko saveta i kontakata koji će mu pomoći u njegovom novom životu „mučenika“. Visi oko parka Bit-Šomon.

Olga: Beskućnica, velika riđa žena divlje naravi. Vređa fašiste koji dele ćebad beskućnicima. Ulica je njeno kraljevstvo.

Vernon čeka da padne mrak i da se svi prozori oko njega pogase da bi preskočio ogradu i ušunjaio se u zajedničko dvorište. Palac leve ruke ga žiga, ne seća se više gde je zaradio tu ogrebotinicu, ali umesto da zaraste, ona bubri, i zapanjen je do koje mere može da se pati zbog tako bezazlene povrede. Prelazi poljanu pogrbljen, prateći usku stazu duž žive ograde. Pazi da ništa ne poremeti. Ne želi da pravi buku, niti da neko ujutru primeti da je bio tu. Dolazi do slavine i halapljivo pije. Zatim se savija i stavlja vrat pod vodu. Žustro trlja lice i ublažava bol u povređenom prstu držeći ga dugo pod ledenim mlazom. Iskoristio je što je prethodnog dana bilo dovoljno toplo kako bi se malo temeljnije oprao, ali mu odeća toliko bazdi da se, pošto ju je ponovo obukao, osećao prljavije nego pre kupanja.

Ispravlja se i proteže. Kosti su mu teške. Razmišlja o pravom krevetu. O toploj kupki. Ali ništa ne vredi. Baš ga briga. U njemu nema ničega sem osećanja apsolutne praznine, koja bi trebalo da ga užasava, svestan je toga, nije trenutak da se oseća dobro, međutim u njemu nema ničega sem tihog i mrtvog mira. Bio je jako bolestan. Groznica je sad spala i već nekoliko dana ima dovoljno snage da ostane na nogama. Oslabio je duhom. Vraćiće se nervoza, vraćiće se vrlo

brzo, pomisli. Zasad ga ništa ne dotiče. Nije ni na nebu ni na zemlji, kao ovaj čudni kvart u kom je završio. Brdo Beržer je plato od nekoliko ulica, do kog se dolazi stepenicama, gde se retko viđa automobil, nema ni crvenog svetla, ni prodavnice. Ničega sem mačaka, u izobilju. Vernon posmatra pred sobom Sakre-Ker, koji deluje kao da lebdi iznad Pariza. Grad je okupan sablasnom svetlošću punog meseca.

Počeo je da ludi. Povremeno se isključuje. Nije da mu ne prija. Ponekad pokuša da ubedi sebe: ne može doveka tu da ostane, leto je hladno, zakačiće još neku prehladu, ne treba se prepuštati, treba se spustiti nazad u grad, naći čistu odeću, uraditi nešto... Ali pri samom pokušaju da se ponovo poveže sa zdravim razumom, ponovo ga hvata: gubi se. Oblaci dobijaju zvuk, vazduh koji mu prelazi preko kože mekši je od svile, noć počinje da miriše, grad mu se obraća i on dešifruje šapat koji se podiže i obuhvata ga, sklupčava se unutar njega i lebdi. Ne zna na koliko dugo ga to slatko ludilo svaki put obuzima. Ne opire se. Njegov mozak, šokiran događajima proteklih nedelja, kao da je rešio da imitira dejstva narkotika koje je uneo tokom svog prethodnog života. Zatim, svaki put, to je suptilan preokret, sporo buđenje: nastavak normalnog toka njegovih misli.

Naslonjen na slavinu, ponovo ispija duboke gutljaje koji mu grebu dušnik. Grlo ga boli otkad se prehladio. Mislio je da će umreti na toj klupi. Ono malo stvari koje još uvek intenzivno oseća fizičke je prirode: leđa koja ga strašno peku, povređenu ruku koja pulsira, žuljeve na gležnjevima koji se inficiraju, poteškoće sa gutanjem... Bere jabuku pri dnu vrta, kisela je ali mu treba šećera. Jedva preskače kapiju koja odvaja baštu od placa na kome se navikao da spava. Hvata se za grane da bi prebacio telo i zamalo lomi vrat sa druge strane. Završava vratolomiju klečeći na zemlji. Voleo

bi da oseti samosažaljenje ili užas. Bilo šta. Ali nema ničega. Samo taj apsurdni mir.

Prelazi preko dvorišta napuštene kuće u kojoj je zauzeo busiju. U prizemlju, ono što je trebalo da postane trem s predivnim pogledom na glavni grad ostalo je betonsko dvorište, pri čijem si dnu dobro zaštićen od vetra i kiše. Zardali gvozdeni noseći stubovi okružuju prostor. Vernon je nedavno čuo priču jednog momka s gradilišta preko puta kako radovi stoje već godinama. Temelji su pretili da se raspadnu, noseći zidovi su napukli i vlasnik se upustio u velike radove. Ali poginuo je u saobraćajnoj nesreći. Njegovi naslednici nisu mogli da se slože. Kolju se preko advokata. Kuća je zabavljena i napuštena. Vernon spava tu već nekoliko noći, ne bi mogao da kaže da li je prošlo deset ili mesec dana – pojam vremena je postao zamagljen, kao i sve ostalo. Voli svoje skrovište. Otvara jedno oko, u zoru, i ostaje nepomičan, pogođen veličanstvenošću pejzaža. Pariz se ukazuje s tolike visine da izgleda maltene gostoljubivo. Kad hladnoća postane suviše intenzivna, sklupča se u jednom ćošku i savije kolena uz telo. Nema čime da se pokrije. Može da se osloni samo na sopstvenu toplotu. Jedna riđa mačka, jednooka i debela, ponekad dođe da mu se šćućuri na stomaku.

Prvih noći na brdu Beržer Vernon je spavao na klupi na koju se srušio kad je stigao. Danima je neprestano padala kiša. Niko mu nije smetao. Halucinirajući od strašne groznice, tamo je doživeo neverovatno putovanje, u bezumnom zanosu. Postepeno je došao sebi, nevoljno je izašao iz udobne ušuškanosti svog delirijuma. Neki matori pijanac, koji ga je pronašao na njegovoj klupi prvog sunčanog dana, prvo ga je obilno izvredao, ali kad je video da je suviše slab da bi odgovorio, zabrinuo se za njega, a zatim ga zavoleo. Doneo mu je pomorandže i kutiju paracetamola. Šarl je bučan i

luckast. Voli da kuka i da se priseća rodnog severa, gde mu je otac radio na železnici. Lako prasne u smeh tapšući se po butinama, i ti napadi smeha izrode se u kašalj pun šljajma koji preti da ga uguši. Vernon je na „njegovoj“ klupi. Posle brze procene čiji su kriterijumi samo njemu poznati, matori je odlučio da mu postane drug. Brine se o njemu. Prođe da proveriti da li je sve u redu. Upozorio ga je: „Nemoj više tu da spavaš sad kad je lepo vreme“, i pokazao je na kuću udaljenju nekoliko metara. „Snađi se nekako da uđeš tamo i sakrij se iza. Nestani na nekoliko sati dnevno, inače će komunalci vrlo brzo doći da te oteraju. Moraš još malo da se odmoriš, družo...“

Vernon nije poslušao upozorenje, ali je shvatio poentu saveta drugog sunčanog jutra. Čistači ulica su prali trotoare. Nije čuo da stižu. Jedan od njih mu je uperio crevo u lice. Skočio je a on mu je ukrao kartone koji su ga štitili od hladnoće. Bio je to mladi crnac pravilnih crta lica, koji je s mržnjom blenuo u njega. „Gubi se odavde. Neće narod da gleda tvoju prijavu klošarsku facu od ranog jutra, čim otvori prozor. Odjebi.“ I Vernon je shvatio da mu je u interesu da istog trenutka posluša: batine nisu bile daleko. Teturao se, utrnuh udova od toliko vremena provedenog ležeći. Vukao se duž okolnih ulica, osluškivao je zvuk cisterne i pokušavao da se udalji od nje. Nepravедnost njegove situacije ostavljala ga je savršeno ravnodušnim. Tog dana je počeo da shvata da s njim nešto nije u redu. Pitao se gde je završio. Trebalo mu je vremena da shvati zašto mu se ovo mesto činilo tako čudnim: nije naišao ni na jedan automobil, nije čak čuo ni njihov zvuk. Oko njega su bile samo starinske kućice okružene baštama. Da klupa s koje se upravo pokupio ne gleda direktno na Sakre-Ker, pomislio bi da je, u napadu groznice, seo na voz i obreo se u provinciji. Ili u osamdesetim...

Previše slab da bi nastavio s tumaranjem, vratio se na početnu tačku čim se cisterna udaljila. Trijao je obraze dlanom, iznenađen kad je osetio da mu je brada toliko porasla. Celo telo mu je bilo u ranama od hladnoće, bio je žedan, smrdeo je na mokraću. Dobro se sećao događaja prethodnih dana. Ostavio je druga u bolnici, posle ulične tuče u kojoj je ostao na podu, ne zapitavši se da li će doći sebi. Lutao je po kiši i zatekao se tu, bio je bolestan kao pas, a srećan kao jebeni ludak. Ali iako je očekivao, još uvek ne oseća da ga nagrizla neka grozna nervoza. Možda bi ga ona naterala da reaguje. Nije bilo ničega sem njegovog bolnog tela i njegovog sopstvenog mirisa, koji mu je zapravo bio prijatno društvo. Uobičajene emocije su ga napustile. Počeo je da gleda u nebo i to mu je ispunilo čitav dan. Šarl se vratio i seo pored njega, na istu klupu, malo pre nego što će pasti noć:

– Drago mi je što vidim da si izašao iz svoje letargije, budalice. Bilo je vreme!

Objasnio mu je da se nalazi na severu Pariza, nedaleko od parka Bit-Šomon. Šarl ga je ponudio jednim pivom i pružio mu pola mekog, zgnječenog bageta, koji je sigurno već neko vreme vukao u svojoj torbi i na koji se Vernon proždrljivo bacio. „Jebote, jedi polako, smučiće ti se. Hoćeš li biti ovde i sutra? Doneću ti malo šunke, moraš da dođeš sebi.“ Matori nije bio klošar, ruke mu nisu bile ispucale, patike su mu bile nove. Ali nije bio baš ni nenačet. Činilo se da je navikao da pije s tipovima koji smrde na pišačku. Neko vreme su tako sedeli tamo, ne govoreći mnogo.

Vernon je od tada u bestežinskom stanju. Neka nevidljiva ruka je ispomerala sve dugmiće na njegovoj mikseti: sve je drugačije podešeno. Ne uspeva da se udalji od ove klupe. Dok god ga silom ne izbace, brdo Beržer je ni na nebu ni na zemlji, maleno lebdeće ostrvo. Na njemu se oseća dobro.

Ide u kratke šetnje, da bi protegao noge i kako ne bi zauzimao klupu po ceo dan. Ponekad sedi na stepenicama koje obeležavaju njegovu teritoriju, zadržava se u pokojoj ulici, ali uvek se vraća tamo odakle je pošao. Svojoj klupi, ispred zajedničke bašte, s predivnim pogledom na krovove Pariza. Počinje da se navikava.

Radnici koji rade u Ulici Remi de Gurmon, odmah pored, prvo su ga ignorisali. Sve dok upravnik gradilišta nije došao da popuši cigaretu tokom pauze, dok je telefonirao. Krenuo je prema klupi i Vernon mu je ustupio mesto, udaljio se da ne bi smetao kad ga je momak pozvao – već dva dana te gledam... Zar nisi ti držao prodavnicu ploča? Vernon je oklevao – na trenutak je hteo da odgovori ne i nastavi svojim putem. Njegov nekadašnji identitet više ga nije zanimao. Skliznuo mu je niz leđa kao težak i glomazan stari kaput. A to ko je on decenijama bio sad je tuđa briga. Ali tip mu nije dao vremena – ne sećaš me se? Bio sam pekarski šegrt, šljakao sam pored tebe... dolazio sam prilično često. Njegovo lice mu nije bilo poznato. Vernon je raširio ruke – nisam više sav svoj, a čovek se smeja – da, kapiram, život te nije mazio... Od tada svakog dana svrati tokom pauze da proćaska dva minuta. Kad živiš napolju, trodnevni ritual već je stara navika. Stefan nosi bermude i džombaste sportske patike, ima kovrdžavu kosu i mota duvan. Voli da prepričava svoja sećanja sa festivala, da priča o svojoj deci i detaljno opisuje probleme s momcima s gradilišta. Izbegava bilo kakve aluzije na činjenicu da Vernon spava na ulici. Teško je reći da li se radi o izuzetnom taktu ili potpunoj neosetljivosti. Ponudi ga svojim duvanom, ponekad mu ostavi čips, ili ono što je ostalo od koce... i dozvoljava mu pristup toaletima na gradilištu tokom dana. To spasava Vernona, koji je već iskopao dve rupe u zadnjem delu bašte kuće gde spava, ali nije mala stvar golim rukama iskopati

zemlju dovoljno duboko, a zatim prekriti tako da se ništa ne oseti, čak i kad je vruće... to bi ga na duže staze upropastilo. Stanari kvarta bi se žalili na smrad.

Ima već tri dana kako Žanin krišom dolazi da ga vidi. Takođe hrani i nekoliko mačaka lotalica. Donosi Vernonu hranu u *taperveru*. Krije se jer su joj komšije već rekly da ne ohrabruje beskućnike da se zadržavaju. On nije prvi. Rekla mu je: na početku su svi mislili da je to divno, i hteli su da pomognu bližnjem svom, ali bilo je previše problema: tragovi povraćanja, radio koji celu noć svira do daske, brbljivi ludak koji nije znao za granice i hteo je da ulazi kod ljudi u kuću da razgovara, neki drugi na antipsihoticima koji je pričao sâm sa sobom i plašio decu... Komšiluk nije imao izbora: trebalo je iskulirati s milosrđem. Žanin uporno deli obroke s njim. To je jedna sićušna ženica, pogrbljena, koketna, obrva retko precizno nacrtanih olovkom, međutim karmin je uvek dobro namazan, a seda kosa obrubljuje njeno napuderisano lice u besprekornim uvojcima. „Svakog jutra stavljam papilotne, prestaću kad me sahrane.“ Nosi svetle boje i žali što je leto tako ružno, zbog prelepkih haljina koje ne može da nosi „a ne znam da li ću dogodne i dalje biti tu, da u njima uživam“. Kaže Vernonu da je on „mali slatkiš, to se odmah vidi, u mojim godinama ima se oko za to, vi ste mali slatkiš, i imate predivne oči“. Isto to priča mačkama koje hrani. Puni mu boce vodom i donosi mu pirinač, u kojem rastopi velike doze putera. Ništa ne komentariše, ali Vernonu se čini da ona misli da ono što je dobro za mačju dlaku mora biti dobro i za čoveka. Prethodnog dana mu je donela nekoliko kockica čokolade u aluminijumskoj foliji. Bio je iznenađen zadovoljstvom koje je osetio dok ju je jeo. Zenice su ga na trenutak maltene zabile. Već je zaboravio kako je to osetiti ukus nečega što voliš.

Kao i svakog dana oko šest sati, Šarl napušta šalter kladi-
onice u Ulici Pirene i penje se Avenijom Simona Bolivara do
prodavnice naspram ulaza u park. Momak na šalteru i nije
nešto nasmejan. Da bi mu dao kusur, jedva odvaja oči od
ekrana na kojem prati utakmicu kriketa.

Matori polako ulazi u Bit-Šomon. Bez žurbe. Roditelji če-
kaju, bez reči, ispred malog lutkarskog pozorišta. Unutra,
njihov podmladak urla „pazi, iza tebe!“. Njegova omiljena
klupa nalazi se s leve strane, nedaleko od javnih toaleta.
Briše drvo obojeno u zeleno dlanom ruke, uvek ima džukela
koje ostavljaju debele slojeve blata, jer stavljaju patike na
nju da bi radili sklekove odignutih nogu. Otvara prvu flašu,
upaljačem. Ispred njega, dve mačke se odmeravaju, ispu-
štajući s vremena na vreme uznemirujuće mjaukanje, ne
odlučujući se da se upuste u žestoku borbu.

Šarl je oduvek voleo ovaj park. Ovde pije svoj aperitiv po-
što popodne provede šteknut u zadnjem delu svoje kafane
čuvajući se blede dnevne svetlosti. Veliki problem Bit-Šo-
mona jesu neravnine: kad-tad će crći dok bude pokušavao
da se uspne uz neki brežuljak.

Loran mu se pridružuje. Zna raspored. Uvek ima pivo za
njega. Beskrajno vrti istih pet ili šest priča, koje naglašava

grohotnim smehom. Deseti put kad čuješ kako prepričava istu tuču, poželiš da promeni ploču, ali Šarl ne traži previše od ljudi koje susreće. Ne može se u isto vreme biti pijanac i izbirljiv što se društva tiče. Loran čini deo njegovog dana. Naravno, više bi voleo da je debela Olga ta koja s njim pije aperitiv. Uvek je bio slab na lujke. Rado bi opet istrpeo da mu se najebe keve kad bi mu jedne letnje večeri Olga dopustila da joj se udvara. Kad ju je prvi put video, nosila je zelene klompe, zajebavao ju je nazivajući je klovn Bozo, i ona ga je odmah zveknula. Šarl je morao da joj vrati šamar. Htela je da mu vrati istom jačinom, ali ne može protiv sebe, Olga je nežan cvet. Kad udara, to je kao da te ljubi. Dotaklo ga je, njega starca, da vidi kako se bori toliko strastveno dok on s druge strane prema njoj oseća samo naklonost. Još mu zamera taj prvi susret. Voli ih lude i ružne. Uvek je tvrdio suprotno. Složi se kad mu ortaci pričaju o nekoj cici koja ne smara kao o blagu koje se čuva, često se pravio da sanja o zgodnoj ribici koja ne diže frku i nikad ne lomi posuđe, ali to je deo lovačkih priča koje tipovi poput njega međusobno pričaju: kad je imao sredstva da smuva pristojnu cicu, ostao je sa Vero, i svaki put kad joj je bio neveran, devojka ni na šta nije ličila. Ukusi su različiti. Fine cice ga smaraju.

Staze u parku su natopljene. Kiša je padala satima. Svi samo o tome pričaju po kafanama, o vremenu, o tome kako je proleće sranje. Šetačima će trebati vremena da se vrate. Oko njih su samo džogeri, koji su izgleda čekali u zasedi po žbunju, kako bi mogli da iskoče i nastave da dahću kao mučenici. Ima ih među njima, poželiš odmah da ih u ime zdravog razuma zaustaviš, jer je očigledno da je ono što sebi nameću opasno po njihovo zdravlje. Loran gleda u svoje cipele, zgrožen:

– Da ne nosiš možda broj 40?

- Nosim 44. Zašto pitaš?
- Uvek imaš dobre gilje. Tražim par... Ove mi se uopšte ne sviđaju.
- To su radničke cokule. Nisu udobne.
- Iscimao sam se do garderobe humanitarne pomoći da bih našao ove... ništa nisu imali. Kriza je, ljudi čuvaju stvari.
- U problemu si.
- Otići ću do Ulice Rampono sutra, nadam se da će imati par moje veličine, ove mi žuljaju petu, dobiću plikove.

Na sledećoj klupi, crni kolos u srebrnoj trenerci maltretira metiljavog belca, koji se muči, u šortsu, slušajući njegova naređenja. Glasom stentora, trener urla „nema stajanja, nema stajanja, uzmi konopac, nema pauze, ajde, nema stajanja!“ i žgolja skakuće u mestu dok gleda u prazno, iscrpljen, na samrti. Loran se ne bavi njima dugo, fasciniran je debelom vrećom koja se penje stazom, u plavom kombinezonu, poput pijanog kosmonauta. Šarl dodaje Loranu novo pivo i kaže:

- Da je do mene, ja bih zabranio park za sportiste. Uništavaju nam atmosferu.
- Lišio bi nas svih tih slatkih devojčica koje trče polugole. Uzmi na primer ovu koja nailazi, zar ne bi bila šteta zabraniti joj da nas zadivljuje?

Problem momaka kao što je Loran, a ima ih koliko hoćeš, jeste što uvek možeš da predvidiš njihove reakcije. Nema ničeg interesantnog u plavokosoj studentkinji, čistunici, koja trči nizbrdo sitnim koracima. To miriše na sapun čak i dok trči. Nije da Šarl ima moralnu skalu koju primenjuje na libido drugih. Ali tipovi su svi postali identični, deluje kao da idu u večernju školu da bi bili što sličniji jedni drugima. Ako bismo raspolutili Loranov mozak nadvoje kako

bismo pogledali kako funkcioniše, pronašli bismo potpuno isti arsenal sranja kao i u mozgu tog izvršnog direktora koji se muči i radi trbušnjake tu pored njih: male ultralajt cice, roleks čuka i velika kuća na plaži. To su snovi za seronje.

Postoji bitna razlika između njegove i Loranove generacije. Njegova nije laskala buržujima. Šta god oni pričali, današnji proleterbi svi voleli da su se rodili u izobilju. U Lesinu, gde je odrastao, sirene iz kamenoloma diktirale su vreme. Buržujbi iz centra grada bili su predmet prezira. Nije se pilo sa šefom. To je bio zakon. U kafanama se pričalo samo o politici, klasna mržnja je odgojila jednu pravu proletersku aristokratiju. Znalo se kako se prezire šef. Sve je to nestalo, zajedno s ljubavlju prema dobro obavljenom poslu. Nema više radničke svesti. Sve što ljude interesuje jeste da liče na šefa. Kad bi tipu poput Lorana dali da odlučuje, sigurno ne bi hteo da natera bogate da dele, već da se učlani u njihov klub. Jednoličnost želja: sve sami džiberi. Biće dobro topovsko meso.

Dalje niz stazu, pored cveća, četiri čuvara puše cigarete u društvu muškarca u sivom odelu. Zdepasti nasmejani Azi-jac, redovan posetilac koji uvek nosi stetson, penje se unazad uz kosu livadu. Uvek to radi kad dođe u park, i ne razgovara ni sa kim. Stari sivi pas, kratkih nogu i duge dlake, trči oko njega. Šarl pita svog druga:

- Znaš zašto Kinezi to rade?
- Zašto se penju unazad? Pojma nemam. Druga kultura.
- To se kod nas stvarno ne radi.

Loran se početkom proleća naselio na napuštene šine koje prolaze ispod parka. Ne spava ih mnogo tamo, a čuvari im gledaju kroz prste, sve dok se niko ne vuče po travnjacima tokom noći.

Jedna žena okleva oko njihove klupe, izgleda kao da traži put. Nosi dug crveni kaputić koji se kopča napred, kao za

neku devojčicu, što samo naglašava uvenulost lica. Mora da je učiteljica. Da je češće u kontaktu sa odraslima, nosila bi drugačiji kaput. Kad je ugleda, Loran podiže ruku i pozdravlja je izdaleka. Izgleda iznenađeno, a zatim ga prepoznaje i prilazi:

– Dobar dan! Kako ste?

– Savršeno. Gutljajčić? – pita, pružajući joj svoju flašu.

Ona mahinalno pravi korak unazad, kao da je mislio na silu da joj gurne grlić u usta.

– Ne, ne, ne, hvala. Tražim „Rožu Bonor“, znate li kuda treba da idem?

– Pa vi uvek nešto tražite...

Loran flertuje. Šarla je sramota umesto njega. Budalo jedna, kako zamišljaš da će tako lepo obučena i čista dama da pije iz tvoje boce i bude zainteresovana za tvoje gluposti?

– Do „Rože Bonor“ nije nimalo komplikovano, idete ovim putem i pratite ga, samo pravo, jedno petsto metara. Jeste li ga pronašli, vašeg Trodona?

– Ne. Niste ga više videli?

– Ne... ali mogu da zapišem vaš kontakt, ako bilo šta čujem, javiću vam...

Loran se udvara tonom hostese. Izbacuje grudi i otkopčava rajsferšlus na svom debelom kaki mantilu, izvlači staro narandžasto blokče i traži od dame olovku, uputivši joj bezubi osmeh. Teško je gledati ga dok pokušava da pokaže da može da bude civilizovan. Dama u crvenom pravi blago uznemirenu grimasu, i mahinalno čupa jednu dlaku sa obrve. Loran nastavlja da govori, kao i obično – kad nađe novog slušaoca, ne pušta lako:

– Vernon se uvalio u sranje, zato što se vukao s pogrešnom cicom... Tipičan početnik: previše opušten. Da sam ga video s Olgom, upozorio bih ga da bude oprezan. Svi se

zajebu. Na prvi pogled deluje simpatično, ali čim zablejiš s njom, završiš u nekom sranju... Nije ulica za devojke. Osim toga, lakše im je da izbegnu da se na njoj nađu. Madam Olga, da je rodila tri žgebeta dok joj je bilo vreme, eto ti socijalne pomoći, i budi siguran da ćeš dobiti stan od države kad si samohrana majka. Mi tipovi bez dece možemo da crknemo... ali porodica, to je svetinja! A ona ne, razmnožavanje, to je previše zahtevati od nje... potpuno je sjebana ta Olga. Mora da se ponaša kao tip... osim za batine, da ih izaziva je tu, ali da ih dobije, zamisli, uvek lik pored nje nastrada...

– Ako ga ikad vidite, reći ćete mu da ga traže, a? Recite mu Emili, Gzavje, Patris, Pamela, Lidija... Svi ga tražimo. Recite mu da smo zabrinuti za njega... i da imamo neke stvari da mu kažemo, važne stvari...

– Onda da zapišem vaš broj? Kako glasi vaše cenjeno ime?

Žena u crvenom kaputu ne ume da kaže ne. Ime joj je Emili, oklevajući izgovara svoj mobilni, a zatim žurno odlazi. Kukovi su joj malo široki, hod joj je pomalo nesiguran. Šarl pita „odakle poznaješ ovu?“, a Loran se puva:

– To ti je kao neka ekipica. Traže Vernona Trodona, ali nemam pojma gde je nestao...

– Ko je taj tip?

– Klošar. Novajlija. Tip koji uopšte nije za to. Previše neznan. Previše osetljiv. Ne znam gde je nestao, ali videlo se da tip nije opremljen za život na otvorenom. Stari zavisnici bar imaju nekog uličnog iskustva, ali on je... suviše fin dečko. Išao je od tuče do tuče, dok mu jednog ortaka nisu tako izgazili da je ostao da leži na trotoaru. I tad je lik nestao. Drugari ga od tada traže...

– Nije delovala ljuto.

– Ne deluje mi da ga traže da ga prebiju, ne... to je više grupa ludaka koji vise u parku već tri dana u potrazi za Trodonom...

– Kako momak izgleda?

– Francuz, umišljen, lepe oči, izgleda kao neki pederski roker, duga kosa... zapravo ne liči na bogzna šta, ali nije loš momak.

Opis neverovatno liči na njegovog lika s brda Beržer. Šarl je oprezan. Bio je tako bolestan, taj tip, matori je mislio da će umreti na njegovoj klupi. Ako se krije, ima svoje razloge za to. Svako ima svoje tajne, i svako ima način na koji se sa njima nosi.

– I nemaš nikakvu ideju zašto ga je tražila, ta gospođa?

– Zašto te to toliko zanima?

– Nije baš uobičajeno da dama poput nje juri za nekim beskućnikom...

– Uvek treba biti oprezan sa ženama. Stalno nešto kriju... mora da je nešto u vezi s nekim pokojnikom.

– Pokojnikom?

– Stalno nas smaraju da ih samo deca interesuju... praviti bebe, brinuti se o mališanima i ostala sranja... a mi treba da im verujemo na reč. Ali razmisli. Jedina stvar koja opседа žene jesu pokojnici. To je ono što im je bitno. Ne zaboravljaju ih. Žele da ih osvete, žele da ih sahrane, žele da budu sigurne da počivaju u miru, žele da se sećanje na njih poštuje... žene ne veruju u smrt. Nisu sposobne. To je prava razlika između njih i nas.

– Ne znam odakle je izvuče, tu tvoju glupu teoriju, ali ako ništa, originalna je...

– Razmisli večeras kad se malo otrezniš. Videćeš. Ima smisla.

– Ništa nam to ne govori šta ona hoće od njega.

– Ne. Ali rado bih je jebao. Volim da pomognem. Baš takve žene volim, tako stidljive, dođe ti da se malo praviš dasa...

Šarl ga pušta da se izlupeta i dâ oduška svom libidu. Zaista je iznenađen što im se žena u crvenom obratila. Šarl takođe izgleda kao klošar. Ljudi oklevaju da mu se obrate. Ali kad hoće da porazgovara s nekim, zna da se snađe. Isto je kao i s golubovima i gavranima, radi se o redovnom distribuiranju malih znakova pažnje. Kao ona bakica koju si mogao da sretneš u komšiluku do prošlog leta. Živela je u Ulici Belvil, i kad bi izašla iz kuće u četiri sata, golubovi bi je odmah prepoznali. Skupljali su se u ogromnim jatima na nebu i zemlji, i pratili je. Prosipala je ispod drveća gomilice mrvica i semenja. Zabranjeno je hraniti ptice. Za one koji nisu znali za njenu zanimaciju, ta jata ptica koja su se sinhronizovano spuštala duž Avenije Simona Bolivara delovala su izuzetno uznemirujuće. Jednog dana su je deca stavila u dom. Šarl je to saznao za šankom kafića preko puta ulaza u park. Imala je svoj stan. Deca su verovatno osetila da se kolo okreće, kriza stiže, bolje da prodaju pre nego što padne cena. Vidimo se u čitulji! Bila je živahna i nikad nije cirkala, jedino zadovoljstvo koje je matora luda imala bilo je da hrani golubove za vreme šetnje... nije nikome smetala. Šarla zasmejavaju ljudi koji prave decu misleći da je to osiguranje za stare dane. Dovoljno je proživio da primeti da to nije ništa sem odgajanja budućih nestrpljivih lešinara. Niko ne voli starce, čak ni njihova rođena deca.

Ima još jedan nalik na nju u parku. Neki tip koji takođe hoda pogrbljen i pojavi se svakog dana, sluša nešto na slušalicama. Ima dugu kosu i nosi pohabanu crnu rokerku. On se druži s gavranima. Čim stigne, živuljke ga prepoznaju i okupe se u krug oko njega. Gavrani deluju mnogo jebeno

organizovanije od golubova. Veliki su kao kokoške, imaju prelepu sjajnu crnu boju i zabrinjavajuće su inteligentni za ljude ubeđene da životinje ne razumeju bogzna šta. Gavrani iz parka brzo shvate s kim imaju posla. Ne treba im taj mator da bi jeli – raspore kljunom dno kese za đubre i služe se. Ali izgleda da vole da se druže. Ne pojave se tek kad dođe s njihovim semenkama: čekaju ga. A ako čiča mora da se pomeri jer ga stražari nadgledaju, živuljke se ne potresaju: prate ga i obaveštavaju druge da se mesto sastanka promenilo. Deda je prestao da dolazi početkom proleća, Šarl nije znao šta se dogodilo. Verovatno je u bolnici. Suviše je mlad da bi ga deca ekspedovala, čak i ako im je frka da dođu do svog dela love, teško je rešiti se roditelja koji je još uvek u formi, posebno ako je pri čistoj svesti – treba znati strpljivo čekati. Šarl je zamolio Vero da pogleda na netu šta te ptice hasaju. I dolazio je, svakog dana, u isto vreme, na isto mesto, da hrani ta stvorenja. Pomislio je da neko mora to da preuzme na sebe. I shvatio je zašto postoje ljudi koji to rade – gavrani nisu ništa manje smešni od njegovih drugara u bistrrou. Imaju male žive oči i zasmjavaju te. Šarl svake nedelje ode do dela za kućne ljubimce u „Brikorami“. To je najsmrdljiviji deo prodavnice, pun mušica jer ostavljaju otvorena pakovanja hrane za pse – i on koji se tamo gura s leđima koja ga bole, a ni kolena mu se ne drže baš najbolje – noge mu otkazuju, ode čiča u kurac, godine su tu, to je normalno. Ali ne dâ se. Ova opsesija dobročinstvom je došla s godinama.

Šarl je dobio na lotou. Da. On, matoro pivalo. Koja fora. Često se kladi na trke, ali retko igra loto. Kao i svi bolidi iz kladionice, ponekad popuni listić, polakomljen velikim dobitkom. U njegovom slučaju, najveće čudo nije bilo što je pobedio, već što je bio pred TV-om na noć izvlačenja,

previše lenj da bi ustao da promeni kanal, jer su se baterije u daljincu istrošile. Bio je potreban čitav ovaj niz okolnosti da bi se zainteresovao za izvlačenje – nije verovao da bi mogao da bude jedan od pobednika. Što je, konačno, i ideja igre: može svakom da se desi. Čak i njemu. Uvek igra iste brojeve, datum rođenja svoje majke. Nije komplikovano. Kuglice su se kotrljale u cevima – nikad nije razumeo strastvene igrače, ništa nije tako dosadno kao izvlačenje lotoa. I njegovi brojevi su počeli da izlaze, jedan za drugim, sa onom zastrašujućom preciznošću sudbine koja dolazi po tebe, tebe, i nikog drugog. To ga je probudilo iz dremeža. Grudi su mu se skupile dok su se otkucaji srca ubrzavali. Preterana sreća nije baš prijatna. Otreznio se začas. Vero je bila izvaljena na svom kauču, kuntala je kao zaklana, otvorenih usta, uglova usana obojenih mrljama od vina. Da se u tom trenutku probudila, dobila bi batine svog života – sve pre nego da prizna da mu se čini da je pobedio. Zato što je, naravno, na prvu loptu, nenaviknut na to da ga život prijatno iznenađuje, pomislio da je odlepio, i da će otkriti da se nešto čudno dešava.

Teturao se od fioke do džepa od jakne da pronađe listić. Bilo je to ravno čudu, jer je znao da ga je nehajno zgužvao u lopticu. Deset minuta ranije ne bi bio u stanju da dođe do sudopere a da ne padne, a odjednom je bio okretan kao divokoza. Jebote, mozak mu je radio trista na sat. Potpuno nesposoban da bude srećan u tom trenutku, bio je previše potresen. Razmišljao je – govno jedno matoro, prestani da zamaraš mozak tim pijanim sranjima, nisi dobro čuo, sutra ćeš videti stvari jasnije, možda imaš jedan ili dva dobitna broja, ali veliki dobitak, šta zamišljaš ti? Hoćeš li ikad prestati da budeš imbecil? Celu noć nije spavao. Legao je potpuno obučen, a onda se odvukao do stolice, pokušao da

probudi Vero, otvorio pivo i ispio ga ispred prozora, a onda se vratio u krevet. Uzalud.

Sutradan je bio u bistrou u osam sati. Pažljivo je prepisao svoje brojeve, dva puta proverivši da nije pogrešio, pregledao je listić na sve moguće načine, ali nije video ništa sumnjivo. Seo je za šank, na samom kraju, duboko u senci – svakako u to doba nije bilo nikoga koga poznaje. A što se tiče kineskog para koji je preuzeo posao, pošto je Ahmed, stari vlasnik, umro od aneurizme jedne letnje večeri pred svojim TV-om, nije bilo opasnosti da će mu se oni obraćati: izbacili su ga napolje nekoliko puta kad se previše napio, i nisu ga voleli. Ali to je bio njegov bistro, i vraćao se svakog jutra.

Šarl je otvorio novine i ponovo proverio. Ujutru, na prazan stomak, delovalo mu je još monstruoznije nego prethodnog dana. Taj brutalni prekid ustaljenog ritma izazvao je u njemu mnogo više straha nego radosti. Neko vreme će kurac moći da se žali da mu nikad ništa ne ide. Što samo pokazuje koliko loše sebe poznajemo: zakleo bi se da mrzi svoj život i da bi dao sve da ga promeni od početka do kraja. Ali sad kad ga je zadesilo, grčevito se držao svojih navika kao da mu život zavisi od njih. Dva miliona. Šta jebeno kažeš na to, matori? I za jednu noć, Šarl je izgubio svoju bezbrižnost. Više od šezdeset godina proveo je u ovom postojanju popodnevnih pijanstava, urlajući za šankom na one koji su hteli da slušaju kako ga boli kurac za sve, i kako njega niko ne može da zajebava. Gotovo je sa opuštenošću.

On je ipak već proživio nekoliko života. Gledao je svoju majku kako noktima rilja zemlju ne bi li pronašla hranu za njih, video je oca kako nestaje, preko noći, a da nikad nije pokušao da vidi ni svoju suprugu ni svoje potomstvo, bio je šegrt kad su šezdesetih izbili štrajkovi u Belgiji, bio je kralj boćanja i kamiondžija, čata i mahniti igrač karata, lepio je

plakate i bio rogonja, makljator i zidar. Velika strast njegovog života bila je flaša, barovi i prodavnice koje su radile celu noć. Bio je veseo pijanac. Flaša ga nikad nije razočarala ili napustila. Poklanjao je cveće glupačama i ponašao se kao budala sa simpatičnim devojčicama, imao je na desetina ljubavnica, sve luđu od luđe. Najveća kučka je bila jedna buržujka plemićkog porekla, njena porodica je još uvek posedovala neki razrušeni dvorac, a ona je volela da se ponižava po kafanama. Rodila mu je dete. Rekao je ne želim da budem otac, bilo je to osamdesetih, rekla je da će to da uradi sama, a ako ti se ne sviđa, trebalo je da uradiš vasktomiju, govнару. Nije da nije bila u pravu. Nije priznao tog klinca. Nikad nije pokušao da ga vidi. Vero je takođe zatrudnela. Ali je ona, kad je rekao ne želim da budem otac, abortirala. Srala je, zamerila mu je, ali je abortirala. I to sasvim sama, pritom, ne tražeći od njega ni da ide s njom niti jedan franak da joj pomogne. To je prava žena. Reagovala je kao proleterka. Ništa ne zbližava kao poteškoće, radnička klasa je naučila da se drži zajedno. Vero je stara škola, potekla od učiteljice koja se udala za seljaka, takva ne izdaje svog čoveka. Video je da joj je teško što nema dece. Čak ni njemu negde nije bilo svejedno. Ali treba biti realan, dva alkosa kao što su oni, siroto dete bi se lepo provelo vrišteći po celu noć, nikog ne bi probudilo. I na šta oboje liče, kako li bi ono jedno izgledalo? Abortirala je. Ne kao ona budala od plemkinje. Ako bi vest o Šarlovoj sreći došla do ušiju te lažne baronice, sigurno bi se začas pojavila s testom očinstva. A tipovi nemaju nikakvo pravo glasa, oni su automatski očevi. Zahtevala bi svoj deo kinte i usput ga provukla kroz pakao. Vero bi potpuno odlepila, i matora bi bila potpuno u pravu.

Sem toga, neće reći ni Vero. Ne tako brzo. Dobro će da razmisli pre nego što načne tu temu. Popeo se u Ulicu Pirene,

i ušao u poštu da traži imenik. Hteo je da potraži broj Francuske lutrije, ali mu se mlada, debela, podmukla crnkinja nasmejala u facu. U poštama više nema ni telefona ni imenika. Odgovorio je nadmeno „stvarno je neverovatno da u PTT-u ne može da se telefonira“, a ona mu je uz osmeh uzvratila, „nemojte, molim vas, previše ste mladi da još uvek govorite PTT!“. Zapravo nije toliko glupa koliko je delovalo. To ga je razoružalo, uzdahnuo je i izašao bez pravljenja scene. Otišao je do Trga Gambeta, ali su pivnicu za koju se sećao da je imala telefonsku govornicu u podrumu renovirali. Ne mogu da se suzdrže. Stvari dobro funkcionišu, svi su zadovoljni, sve je smišljeno jednostavno i logično – ali oni moraju da ruše nešto što svima odgovara da bi umesto toga natrkečili glupost koju niko živ ne razume. Poslednja moda je otvaranje kafana u kojima pijancima nije udobno. Isteraš svoju ciljnu grupu. Pa se onda svi žale što moraju da zatvore lokal. Ali kafana ne može da opstane s troje turista koji žderu topli sendvič. Treba ti noseći stub, da drži, tipovi spremni kuću da prodaju da bi pili. Ako prodaješ alkohol, treba ti strastvena klijentela, a ne amateri koji piju kir s jagodom.

Šarl je na kraju kupio telefonsku karticu. U kurac, ako se ispostavi da je to sve sranje koje je umislio, ako nije ništa dobio, upravo je bacio deset evra na karticu koju nikad više neće koristiti. Šarl ne voli telefone. Ne čuje više toliko dobro, ne razume šta mu se priča. Smara ga, odgovara nasumično, urlajući. Tražio je javnu govornicu u mirnom kraju, gde niko ne može da gurne vrata i da ga prepozna: otkud ti ovde, đubre jedno? dođi, idemo da popijemo po jednu.

Nije znao kako da formuliše ono što je imao da kaže. „Imam pobjednički listić“, ili „zovem da bih se raspitao o velikom dobitku“... Kao i svakom sirotanu, bilo mu je mučno da se obraća nekoj instituciji. Nije hteo da se čuje da je